

മുഖ്യം

കുടുംബം
സംസ്കാരം
മതം
രാഷ്ട്രം
മനുഷ്യത്വം

കുടുംബം കെ.സി.

തളിരുകൾ

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

കെ. സി. കേശവൻനായർ ബി. എ.

കുടമാളൂർ

പ്രസാധകന്മാർ:

അരുണോദയം പ്രസ്സ്,

വടകുറുഞ്ചേരി—കൊച്ചിൻ സ്റ്റേറ്റ്

പ്രിപ്പ്: 0-8-0

ഒന്നാം പതിപ്പ്.
ആയിരം കോപ്പി.

1123 എം.വെം
1948 ജൂൺ

(പകർപ്പവകാശം ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റേ).

വർക്കരഞ്ചേരി
.അരുണോദയം പ്രസ്സിൽ
അച്ചടിച്ചത്.

അവതാരിക

ഈയിടെയായി പുത്തുവരുന്ന ചയാളകവിതകളെപ്പറ്റി (അപ്പുവും ചിലതിന്റെ കായ്മൊഴിച്ചാൽ) ഒരു അനാസ്ഥയാ, വെറുപ്പോ കൈയാൾ തോന്നുക. വാരികകൾ, മാസികകൾ, ദിനപത്രങ്ങൾ, പ്രതിപക്ഷപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ എന്നിവയുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചതോടു കൂടി പുത്തുവരുന്ന കവിതകൾക്ക് കയ്യടക്കണക്കുമില്ല. കവിയശഃപ്രാർത്ഥികളായി പ്രതിദിനം രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന യുവാക്കന്മാരുടെ എണ്ണവും ഒട്ടും കുറവല്ല. കവിതയില്ലാത്ത പത്രങ്ങൾ അപൂർണ്ണങ്ങളാണെന്നു പത്രക്കാർക്കുള്ള ഒരു വിചാരവും, വല്ലവിധത്തിലും ഒരു കവിയാകാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ എന്നു കരുതി തുലികാമുനയെ ക്ലേശിപ്പിക്കുന്ന ചില യുവാക്കന്മാരുടെ അസ്ഥാനസ്ഥിതമായ മോഹവും, പത്രങ്ങളുടെ സംഖ്യാവർദ്ധനവും കൈക്കൂട്ടി ചേർന്നപ്പോൾ എന്തെഴുതിയാലും എങ്ങനെയൊക്കെയെഴുതിയാലും കവിതയാകുമെന്ന്, രചയിതാക്കളും പ്രസാധകന്മാരും തമ്മിൽ അചിവിതമായിത്തന്നെ ഇപ്പോൾ ഒരു ‘ഒത്തുതീപ്പി’ൽ എത്തിയതുപോലെ തോന്നുന്നു. “ഈ ‘ചാവു’വായിക്കാൻ ഞങ്ങൾ തയ്യാറില്ലെ”ന്നുള്ള മട്ടിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വായനക്കാരും അവയുടെ നേർക്ക് അനാസ്ഥഭാവമുണ്ടാക്കിയിരിക്കയാണെന്നു കിട്ടിയതോടുകൂടി അനാസ്ഥഭാവമുണ്ടാകുന്ന സാമാന്യമായി എന്തോ ഒന്നു ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നും ആരും ഒരു പ്രതിഷേധസ്വരം പുറപ്പെടുവിച്ചു

കാണാറില്ല. അങ്ങനെ ആർക്കും വേണ്ടാത്ത കുറെ കവിതകൾ സൂകരപ്രസവംപോലെ ഉത്ഭവിച്ച് സ്വയം അന്തരിച്ചു. ഒരു വ്യസനകരമായ കാലഘട്ടമാണ് ഇന്നു മലയാളകവിതയ്ക്കുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എല്ലാവർക്കും കവികളാകാൻ കഴികയില്ലെന്നുള്ളതു ഒരു വെറും പരമാർത്ഥമാണ്. യഥാർത്ഥമായ കാവ്യകലാപാടവം അപൂർവ്വം ചിലർക്കു മാത്രമേ സ്വായത്തമായിരിക്കുന്നുള്ളൂ. മുൻകാലത്തുള്ളവർ ഇതു ശരിയായി ധരിച്ചിരുന്നു. വാസനയ്ക്കൊത്തു പ്രവൃത്തികൾ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ അവർ തയ്യാറായിരുന്നു. വാസനയില്ലാത്തതിന്റെ പുകേ 'മൃഗമൃഗ്ഗ'കൊണ്ടു പാഞ്ഞു നടന്ന്, തനിക്കും അന്യർക്കും ഉപദ്രവമുണ്ടാക്കാതെ അവർ ജീവിച്ചു. ഇന്നത്തെ കഥ അതല്ല. ഏതിനും ഒരാൾക്കു വാസനയുണ്ടെന്നും നിരന്തരമായി ശ്രമിച്ചാൽ മാത്രം മതിയെന്നും ഒക്കെ ഒരു നൂതനമനശ്ശാസ്ത്രമുണ്ട്. ഈ ശാസ്ത്രം മറുവല്ല കാര്യത്തിലും കഷ്ടിച്ചു ശരിയാണെന്നു വരുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞു ക്കാമെങ്കിലും കാര്യപരമായി ഒട്ടും സാധ്യമല്ല. അവയവങ്ങൾ പലതുമില്ലാത്ത കുറെ 'ചാപിള്ള'കളെ ജനിപ്പിക്കാമെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.

മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ വായിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന കവിതകളെഴുതുന്ന യുവകവികളിൽ ഒരാൾ, 'തളിരകളു'ടെ കർത്താവായ മി. കുടമാളൂർ കെ. സി. കേശവൻ നായരാണ് ആരെയും പ്രത്യേകിച്ചു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതില്ല. മി. നായർ കേരളീയ സഹൃദയലോകത്തിനു തികച്ചും പരിചിതനാണ്. കേരളത്തിലെ പ്രമുഖപത്രങ്ങളിൽ പലപ്പോഴായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന

ന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതാനും കവിതകളുടെ ഒരു നൂതന സമാഹാരമാണ് 'തളിരുകൾ'. ആ തുലികയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന എന്തെന്തിച്ചാത്ത ഒരു പുതുമയും വൈതന്യവുമുണ്ട്. ആ കവിതകളിൽ ഒന്നുംതന്നെ ഉപരിപ്പുവണ്ണമുള്ളതല്ല. കവിതകളിലെ പ്രാർത്ഥനയുടെ 'തോന്യവാസ'മല്ല; വാസനയും നൈപുണിയും ഒന്നിണങ്ങിയ ഒരു തുലികയുടെ പ്രവർത്തനമാണെന്നു നിർമ്മാണശൈലികൾ സമ്മതിക്കുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്.

വികാരത്തിന്റെ അകൃത്രിമത്തുടിച്ചും, അതിനൊത്തു തിരക്കുശം പരക്കുന്ന ഭാവനയും, അവ രണ്ടും അന്യായസേന പ്രകടിപ്പിക്കാൻ കരുത്തും മേന്മയുമുള്ള പരിമിതമായ ഒരു പദസംഹിതയും - ശ്രീ. കടമാളരിന്റെ വിജയം ഇവിടെയാണ്. ചില ചെറുസംഭവങ്ങളിൽ ജനമെടുക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽനിന്ന് ഇതു ഉദാഹരിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല.

ഒന്നു പറയാം:

“തമ്മരാജരേ, യൊരു
 ചില്ലിയിങ്ങിട്ടേക്കണേ
 തമ്മ, മിപ്പൊട്ടക്കണ്ണി-
 ക്കെൻ തമ്മരാജന്നാരെ!”

വഴിവക്കിൽ ഭിക്ഷുതൊണ്ടാനിരിക്കുന്ന ഒരു പൊട്ടക്കണ്ണിയുടെ വാക്കുകളാണിതു്. ഭൂഗർഭത്തിൽനിന്നും ആകാശത്തിലേയ്ക്കുയരുന്ന അമിട്ടിന്റെ ദീപഗോളംപോലെ സംഭവം അവതരിക്കുന്നു. അതിൽനിന്നും വിരിയുന്ന

സുന്ദരശലാകകഥപോലെ ഒരു സംഭവപരമ്പര നമ്മുടെ മുമ്പിൽ കണന്നായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ഹൃദയസ്സശിയാ യ ഒരു പൂണ്ണരംഗം തുടന്നു സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്.

“ആ ദേവീക്ഷേത്രത്തിന്റെ
മുമ്പിലായ് കേൾക്കാമൊരു
രോഗനം—പൈദാഹത്തിൻ
വേദനാനിവേദനം.

വൈദ്യുതകീപത്തിന്റെ
പൂങ്കുതിർ നിമ്മിച്ചോരു
വിസ്മയവൃത്താകാരം—
പ്പൊൻ നാണ്യത്തിനു മധ്യേ,
പട്ടിണികൊടുത്തോരു
‘കയ്യടു’ക്കിടയിടാട
കൊട്ടിയും കൈകൊട്ടിയും—
മിരിച്ചു കണ്ണില്ലാത്താൾ.”

നിത്യദരിദ്രയും, നിസ്സഹായയുമായ ആ ഭിക്ഷക്കാരി യും അവളുടെ ചുറ്റുപാടും നിരന്നുകാണുന്ന സമൃദ്ധിയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടു പരോക്ഷമായി അവതരിപ്പി കാൻ ശക്തിയുള്ള പ്രയാഗങ്ങളുടെ മാതൃകയും ഈ ചുരുങ്ങിയ വരികളിൽ കാണാം. അതുകൊണ്ടായില്ല. ആ ഭിക്ഷക്കാരിയെ കന്നു ശരിയായി വണ്ണിച്ചു കളു.

“പിറന്നിട്ടിന്നേവരെ
സ്നേഹത്തിൻ ലേശംപോലും
പിരളാതങ്ങിങ്ങായി
ച്ചിന്നിയതലനാഭം

ദാരിദ്ര്യകുരിന്ദുലി
കടിച്ചുകപോലവും,
പാരിടമിരുളെന്നു
ബോധിച്ച നേത്രങ്ങളും,

താമസം നിബ്ബന്ധിയെ
പ്പട്ടിണിയണിയിച്ച
കീറിയ റവുകയും.....

പോരുമെൻ പേനത്തുമ്പേ!”

ഇവിടെ ‘താമസം നിബ്ബന്ധിയെപ്പട്ടിണിയണിയിച്ച—കീറിയറവുക’യുടെ വ്യംഗ്യമായ വിവക്ഷയെപ്പറ്റി എന്താണു പറയേണ്ടത്! ജീവിതസത്യങ്ങളെ ശക്തിയായി അചതരിപ്പിക്കാൻ ആ പേനത്തുമ്പിനുള്ള കഴിവ് അനുഭവൈകവേദ്യംതന്നെയാണു്.

“ദേവീദശനത്തിനു
പോകുവോരീദാരിദ്ര്യ-
ദേവിയേക്കാണന്നീല
ജാത്യന്ധരാവാമവർ
കേൾപ്പതുമുണ്ടതാ വീണ്ടും
ദീനരോദനമതു
കേൾക്കുവാൻ കാതില്ലാത്ത
ഭക്തരാണവരെല്ലാം!”

ചുരുങ്ങിയ ഏതാനും വരികൾകൊണ്ടു്—സമുദായത്തെ ശക്തിയായി വിമർശിക്കുന്ന നിന്ദാഗഭീതപ്രയോഗങ്ങൾകൊണ്ടു്—നമ്മെ പിടിച്ചുനിർത്തി ചിന്തിപ്പിക്കാൻ

കവികളു സാധിക്കുന്നു. ഇതേമാതിരിയുള്ള മറ്റൊരു കവിതയാണ് 'ദീനരോദനം'. ജീവിതസുഖത്തിന്റെ മറുകെലഹരിയിൽ മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ നൽകുന്ന ഉൽബോധനത്തെ പരലോകജീവിതക്ലേശങ്ങളെ ഭയന്നോ, ഇഹലോകസുഖത്തിന്റെ സംരക്ഷണം കാംക്ഷിച്ചോമാത്രം സമാധാനിക്കുന്ന കൃത്രിമമായ മതഭക്തി (ദൈവഭക്തി)യുടെ "പൊള്ളത്തം" എത്രഭംഗിയായി അതിൽ വർണ്ണിച്ചു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

കവിത കവിതയാകണമെങ്കിൽ പ്രതിപാദ്യം സാമ്പത്തികദരിദ്രതയായിരിക്കണമെന്ന് ഒരു ധാരണ പരക്കെ വീണിട്ടുള്ളതുപോലെ തോന്നും. കവിത കവിതയ്ക്കുവേണ്ടിയല്ല, മനുഷ്യനുവേണ്ടിയാണെന്നുള്ള വാദഗതിയുടെ പിന്നിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു വലിയ വിചാരം ഇതാണെന്നു തോന്നുന്നു. പലരേയും ഈ വിചാരം കവിതാരംഗത്തും, വിമർശനരംഗത്തും ഒരു വക ഭ്രാന്തരാക്കിത്തീർക്കുന്നതും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ. കടമാളൂരിന് ഈ ഭ്രാന്തപിടിപെടാതിരുന്നതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസനാജന്യമായ പ്രേരണയിൽ നിന്നാണ് കവിതകൾ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നുള്ളതിനു ലക്ഷ്യമാണ്. മനുഷ്യഹൃദയം സ്നേഹത്തിന്റെ (പ്രേമത്തിന്റെ) നിക്ഷേപത്തിൽ ഉരയ്ക്കുമ്പോൾ പുറപ്പെടുന്ന സുന്ദരസ്തുതിഗങ്ങളും ഇതിൽ കാണാം. എന്നാൽ അവയ്ക്കു തൽകർത്താവിന്റെ പ്രത്യേകമുദ്രകളുണ്ട്. അവ നീണ്ട പ്രേമഗാനങ്ങളല്ല; ലഘുവായ ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അവയിൽക്കൂടി സ്നേഹനിർഭരങ്ങളായി ചില വിവശഹൃദയങ്ങൾ തുടിയ്ക്കുന്നത് ഒന്നു കാണിക്കുക മാത്രമാണ് കവിയുടെ ഉദ്ദേശമെന്നു തോന്നുന്നു.

പേപ്പട്ടിവിഷം ബാധിച്ചിരുന്നതറിയാതെ ചെറുനാ
 രങ്ങാവെള്ളം കുടിച്ചതുനിമിത്തം പേയിളകി അകാലമൃത്യു
 വിന്നിരയായ ഭർത്താവിനെപ്പറ്റി വിധവയായ ഭാര്യ സ്മ
 രിക്കുന്നത്, അയൽവീട്ടിലെ കല്യാണോത്സവം കഴിഞ്ഞു
 തന്റെ അമ്മക്കിടാവ് കയ്യിൽപിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ചെ
 റുനാരങ്ങ കണ്ടിട്ടാണ്. ആ ചെറുനാരങ്ങ അവളുടെ ഹൃ
 ദയത്തിൽ കത്തിജ്വലിപ്പിച്ച പൂർണ്ണസ്മരണകൾ കരുണാനി
 ഭരമായ വാക്കുകളിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ് “ചെറു
 നാരങ്ങ.” മാതാവിന്റെ വാത്സല്യവും ഭർത്താവിനോടു
 ള്ളപ്രേമവും ഒരേഭേദിയിൽ പ്രകടമാക്കുന്ന ആ കവിത
 സമ്പൂർണ്ണവിജയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

“മച്ചിപ്പള്ള” ഈ രീതിയിൽ ഒരു പടികൂടി കടക്ക
 ന്ന മറ്റൊരു കവിതയാണ്. വളർന്നു പശു മച്ചിയാ
 ണെങ്കിലും അതിനോടു് ഒരാൾക്കു തോന്നുന്ന പുത്രീനിർദ്ദി
 ശേഷമായ വാത്സല്യം ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായി ചിത്രീകരി
 ക്കുകയാണ് ‘മച്ചിപ്പള്ള.’

കാമിനീകാമുകന്മാരുടെ പരസ്പരപ്രേമത്തെ അനൂരാ
 ഗോദ്ദീപകമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിച്ചുകാ
 ളാൻ മി. കേശവൻനായർക്കുള്ള പാടവം ‘മറക്കില്ല’, ‘പ്രതി
 ജ്ഞ’ എന്നീ രണ്ടു ചെറുപദ്യങ്ങളിൽ സവിശേഷം വ്യക്ത
 മായിട്ടുണ്ട്. ഒരു നിരാശമാത്രം അതിൽ അവശേഷിക്കു
 ന്നു. ഈ അല്ലവരികളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന കവിതാപാ
 ടവം കാണുമ്പോൾ ഈവിധം നീണ്ട കവിതകൾ—ചെറു
 കാവ്യങ്ങൾതന്നെ—രചിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ക്ലേശം
 കൂടാതെ കഴിയുമെന്നിരിക്കെ, ആ പരിശ്രമം ഉണ്ടാകാതി
 രുന്നതിലാണ് നിരാശ. ‘മറക്കില്ല’ എന്നതു് സ്വകാമ്യ

കിയുടെ പ്രഥമദർശനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കാമുകന്റെ അനുസ്മരണമാണ്:

“അന്നത്തെ യാദൃച്ഛ്യദേവനഷ്ടസ്സിലീ
 മന്നിനെമന്ദം തഴുകിയുണർത്തവെ;
 നാണിച്ചുനില്ക്കും നവോദ്ധകരപോലുള്ള
 നാനാസുമങ്ങളെ കൈട്ടിച്ചുണരുവാൻ
 ആരാമവേദിയിലാനന്ദമത്തരാ-
 യാരമ്യദംഗങ്ങൾ ആഞ്ഞടുത്തിടവെ;
 പിച്ചി, തൻമാറിൽക്കുരുത്ത പൂഞ്ചെപ്പുകൾ
 പച്ചവില്ലീസാൽ മറയ്ക്കാൻശ്രമിയ്ക്കിച്ചും,
 രാഗപരവശനാകിയ മാരുതൻ
 വേഗമതൊന്നു വലിച്ചുനീക്കീടവെ;
 അന്നൊരു സുപ്രഭാതത്തിലല്ലീ, നമ്മ-
 ഉന്യോന്യമാദ്യമായ് ദർശിച്ചതോമലെ!.....”

എന്നിങ്ങനെ ആ പ്രഥമദർശനഘട്ടംവണ്ണിക്കുന്നതിലുള്ള അക്ലിഷ്ടമായ രീതി മി. കേശവൻനായരെ ഉത്തമകേരളീയ കവികളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തേയ്ക്കുയർത്തുന്നുണ്ടെന്ന്, ചിന്തിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഏതു സഹൃദയനും സമ്മതിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. അന്നരാഗോദ്ദീപകമായ ഭാവത്തിൽ ആ പ്രകൃതിയുടെ ചേഷ്ടകളെത്തന്നെ ആരോപണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതെല്ലാം എന്നുംപതുമവിടാതെ നില്ക്കുന്ന മഹനീയപ്രതിപാദനങ്ങളാണ്. ഒരു നായർവുവാവിനു തന്നോടുള്ള പ്രേമം സഫലമാകുമോ എന്നു ശങ്കിക്കുന്ന ഈഴവയുവതിയോടു കാമുകൻ ചെയ്യുന്ന സാന്തപനപ്രഭാഷണമാണ് ‘പ്രതിജ്ഞ’.

‘കരിയില’, ‘പൂങ്കോഴി’ എന്ന രണ്ടു കവിതകൾ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഇന്നത്തെ ഒരു പ്രസ്ഥാനവിശേഷത്തെയാ

ണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. പ്രതിരൂപാത്മകമാണ് (Symbolic) അവരണ്ടും എന്നു പറയാം. പല്ലവങ്ങൾ, പച്ചില, പഴുത്തില എന്നീ വിവിധപ്രായങ്ങളിൽ പൂക്കുത്തിൽ നിന്നു വിപതിക്കാനിടയായിട്ടുള്ള കരിയിലകളെ അസമതപമില്ലാതെ കവി കാണുന്ന ആദ്യത്തെ കവിതയിലും, അന്ധകാരവും ആചന്ദ്ര്യവും നീക്കി ഉന്മേഷവും കാജസ്സം വിതയ്ക്കുന്ന പകലോൻ്റെ ആഗമനത്തെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന പൂക്കോഴിയെ സംബന്ധന ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള രണ്ടാമത്തെ കവിതയിലും, കരിയിലയും പൂക്കോഴിയും രണ്ടു പ്രതിരൂപങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. രണ്ടിന്റേയും വണ്ണനയിൽക്കൂടി കവി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ച്യംഗ്യമായ സത്യം വളരെ ഭംഗിയായിരിക്കുന്നു. പ്രതിരൂപാത്മക കവിതകൾ മലയാളത്തിൽ അത്രവിജയകരമായി വിരചിക്കുവാൻ പലർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് കവിതാശാഖയല്ല. മറ്റേതുതരം കവിതകൾ രചിക്കുന്നതിലും വളരെക്കവിഞ്ഞ പ്രാഗത്ഭ്യം ഇതിനാവശ്യമാണ്. ശ്രീ. കുടമാളൂരിന് ഇതു നൈസർഗ്ഗികമായ് ട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ വിളിച്ചുപറയുന്നു 'കരിയില'യും 'പൂക്കോഴി'യും.

കഷ്കൻ്റെ പ്രയത്നത്തിൻ്റെ മാഹാത്മ്യം ഹൃദയസ്സ്പർശിയായവിധം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന ഒരു സുന്ദരകൃതിയാണു് 'നുകവും കലപ്പയും'. ചുക്കയിൽ തെളിഞ്ഞുവിളങ്ങുന്ന 'ഗാന്ധിസ'ത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അമൃതനിഷ്പന്ദിയായ ഒരു ഗാനമാണു് 'പഞ്ഞിയുടെപാട്ടു്'. ഇവരണ്ടും പ്രയത്നത്തിലേയ്ക്കും, സ്വയം പര്യാപ്തതയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള പരിശ്രമത്തിലേയ്ക്കും ജനതയെ ശക്തിയുള്ള ഭാഷയിൽ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

‘തളിരുകൾ’ എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ കാരോ കവിതയേയും പറ്റി പ്രത്യേകപ്രത്യേക പരാമർശിച്ച് ഒരു മുഖപ്രസംഗം ചെയ്യേണ്ടയാവശ്യം ഇവിടെയില്ല. ശ്രീ. കേശവൻനായരുടെ കവിതകളെപ്പറ്റി എനിങ്ങുള്ള അഭിമാനം അങ്ങനെയൊരാവശ്യമില്ലെന്നുതന്നെ തീർത്തുപറയുന്നു. പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം, പ്രതിപാദനരീതി എന്നിങ്ങനെ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകഭാവങ്ങളിൽ ഏതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോക്കിയാലും മലയാളത്തിൽ ഒന്നാംകിടയിലുള്ള കാവ്യസൃഷ്ടിച്ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ള ഒരു കവിയുടെ കവിതകളെത്തന്നെയാണു് ഞാൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നതെന്നുള്ളതു് അനുഭവൈകവേദ്യമെന്ന നിലയിൽ വിസ്തരിക്കാതെ വിടുന്നപക്ഷം അതായിരിക്കും കൂടുതൽ ഉചിതം. ഒന്നുമാത്രം പറയാം. നല്ലകവിതകളുടെ ദാരിദ്ര്യം വളരെ അനുഭവപ്പെടുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഈ വക അസുലഭോദാഹരണങ്ങളെ സവിശേഷം സ്വാഗതം ചെയ്യേണ്ട ബാല്യുത കൈരളിയുടെ നാമത്തിൽ എല്ലാവരും അനുസ്മരിക്കേണ്ടതാണു്. ആ അനുസ്മരണം നിഷ്പക്ഷതയുടെ പ്രകാശം നിർദ്വേഷം ഉണ്ടാകുമെങ്കിൽ അതിൽ കവിഞ്ഞൊരു ചാരിതായ്മും ശ്രീ. കേശവൻനായരെപ്പോലുള്ള യുവാക്കന്മാരെ ഏതാദൃശമാർഗ്ഗസഞ്ചാരത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന അസ്താദൃശന്മാർക്കുണ്ടാകാനില്ല. ഈ പ്രസ്താവനയോടുകൂടി ‘തളിരുകൾ’ ഭക്തിപൂർവ്വം സഹൃദയസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ചങ്ങനാശേരി, } എം. പി. മന്മഥൻനായർ എം. ഏ.
31_9_1123. }

തളിരുകൾ

കവിതകൾ

1	ചെറുനാരങ്ങ	...	ചക്രവാളം
2	ഒരു ചിപ്പി	....	പ്രസന്നകേരളം
3	തളിരുകൾ	...	മാതൃഭൂമി
4	മച്ചിപ്പട്ട	....	മലയാളരാജ്യം
5	മറക്കില്ല	....	കൈരളി
6	കാത്തിരിക്കണം	...	മാതൃഭൂമി
7	തിരുവാതിര	...	മലയാളരാജ്യം
8	കരിയില	...	ദീപിക
9	ദീനരോദനം	...	മാതൃഭൂമി
10	പൂങ്കോഴി	...	മാതൃഭൂമി
11	കൈതൊഴാം	...	മാതൃഭൂമി
12	പ്രതിജ്ഞ	...	ജാൽനമലയാളി
13	നകവും കലപ്പയും	...	മാതൃഭൂമി
14	ഒരു ജാതി	....	ചൈതന്യം
15	പഞ്ഞിയുടെ പാട്ട്	....	വൌരദ്ധ്വനി

ചെറുനാരങ്ങ

അയൽവീട്ടിലേക്കുപോയോടവം കഴിഞ്ഞപ്പോ-
ളുമകിടാവോടിയമ്മതന്നടുത്തെത്തി.
കൊഴുത്തു മിനുത്തൊരാ ലാവണ്യത്തിടമ്പിനേ-
ത്തഴുകിത്താലാലിച്ചു മൂലാവിൽ മുകൾമ്പാറം;
കളഭക്കുറിത്തുമരമൃലലാടവം,
കളിതിങ്ങിയ നീലചോലലോചനങ്ങളും,
ചെമ്പനീരലർപ്രഭതിങ്ങിയ കവിറത്തട്ടിൽ
സമ്പ്രതിവികസിച്ചൊരാ'നണക്കഴി'കളും;
കേവല,മാനന്ദാശ്രുപൂണ്ണമാം നേത്രങ്ങളും-
ലാവോളംനകന്റിതാലന്യയാം ജനയിത്രീ.
തനപി,തൻകണവൻറ ചാരുബാലകഭാവം
തന്നാമൽക്കുമാരനിൽക്കണ്ടു കോറമയിർക്കൊറകെ,
മാഗച്ചമഹോത്സവവേളയിൽ ലഭിച്ചോരു
ചൊമ്പണിക്കളിപ്പന്താമച്ചെറുനാരങ്ങയെ,

പേപ്പട്ടിവിഷമാവാം, പേപ്പട്ടിവിഷ....” മെന്ന
 റിപ്പുകല്ലിച്ചു വന്നുകണ്ടവർ ചിലരപ്പോൾ.
 ആറിഞ്ഞനാത്തയാപ്പട്ടിയ്ക്കു പേയാണെന്നു,
 ധാറിഞ്ഞഃഹാ! ദൈവമിത്രനിഷ്ഠരനെന്നും?
 ആയ്തവെദ്യവുമാശുപത്രിയും പ്രത്യാശകൾ
 പൂരിച്ചസിദ്ധൗഷധമൊക്കെയും കൊടുത്തിടും,
 സാധുപിയാമവളുടെ മംഗല്യമണിമുദ്ര-
 നീക്കായെടങ്ങിയില്ലീശപരൻ കൃപാഹീനൻ.

*   *   *   *   *

മമ്മുദകമായാരപ്പു ചൂസൂരണയെ -
 ത്താമ്പാസ്സിൽനിന്നൊന്നു തള്ളിനീക്കിയശേഷം,
 “കളയു, ദൂരത്തേക്കു പാഷാണമുണ്ണീ, വേഗം
 കളയു!” — കണ്ണീരോടെയോതിനാൾ ജനയിത്രീ.

ഒരു ചില്ലി

“തമ്മരാജരേ, ഞായാരു
ചില്ലിയിങ്ങിട്ടേയ്ക്കണേ
തമ്മ, മിപ്പൊട്ടക്കണ്ണി,
യ്ക്കെൻ തമ്മരാജനാരെ!....”

ആ ദേവീക്ഷേത്രത്തിന്റെ
മുമ്പിലായ് കേൾക്കാമൊരു
രോദനം— പൈദാഹത്തിൻ
ചേദനാനിവേദനം.

വൈദ്യുതദീപത്തിന്റെ
പുകതിർ നിമ്മിച്ചൊരു
വിസ്തൃതവൃത്താകാരം—
പ്പൊൻനാണുത്തിനു മദ്ധ്യേ;

പട്ടിണികൊടുത്തൊരു
‘കയ്യടുക്കിടയ്ക്കിടെ
ക്കൊട്ടിയും, കൈകൊട്ടിയു
മിരിച്ചു കണ്ണില്ലാത്തോരം.

മന്ത്രിർതന്നനുകമ്പ
യളിക്കാ, നവരേകം
ഭിക്ഷു വാങ്ങുവാ, നൊരു
പാത്രവും മുൻപിൽ കാണാം.

കൂരിരുക്കരിമ്പാമ്പു
സന്ധ്യയെ വിഴുങ്ങുമ-
നോരത്തു കാണാം നിത്യ
മിവളേയിവിടത്തിൽ.

പിറന്നിട്ടിനോവറെ
സ്നേഹത്തിൻ ലേശംപോലും
പിറളാതങ്ങിങ്ങായി
ച്ചിന്നിയ തലനാരും,

ദാരിദ്ര്യക്കരിമ്പുലി
കടിച്ച കപോലവും,
പാരിടമിരുളെന്നു
ബോധിച്ച നേത്രങ്ങളും,

താരണ്യം നിർബ്ബന്ധിയെ
പ്പുട്ടിണിയണിയിച്ച
കീറിയ റവുകയ്യം.....
പോരുമെൻ പേനത്തുമ്പേ!

ദേവീദർശനത്തിനു
പോകുവോരീ ദാരിദ്ര്യ
ദേവിയേക്കാണന്നീല,
ജാത്യന്ധരാവാമവർ.

കേൾപ്പതുണ്ടതാ വീണ്ടും
ദീനരോദന, മതു
കേൾക്കുവാൻ കാതില്ലാത്ത
ഭക്തരാണവർല്ലാം!

തളിരുകൾ

“തമ്മരാജരേ, യൊരു
ചില്ലിയിങ്ങിട്ടേയ്ക്കണ
തമ്മമിപ്പൊട്ടകുണ്ണി,
യെൻ തമ്മരാജനാരെ!!”

തളിരുകൾ

(ഉപസല്പിണി)

പുലരിയിൽ പൂർവ്വചക്രവാളത്തിലും,
പുളകമേകമിച്ഛു കാവനത്തിലും,
കളിരിളംതെന്നൽ പോറ്റി വളത്തിടും
തളിരുകളല്ലി, സൗന്ദര്യമുന്തികൾ!
ഘൃദയശുചിതൻമന്ദസ്മിതങ്ങളിൽ
മുദുലത ചേർത്ത ശോണാധരത്തിലും,
പരമരമ്യമാമാകാശവീഥിയിൽ
പരിലസിക്കുന്ന വാർമഴവില്ലിലും,
കളിവിതറിഞ്ഞളിഞ്ഞുവിളങ്ങിടും
തളിരുകളല്ലി, യാനന്ദമുന്തികൾ!
കളകളുലോലകാകളികേൾക്കുവാൻ
തളിരടുക്കണൊ മാകന്ദശാവികൾ.
അധരപാനത്തിലാസക്തനാകിയ
മധുപനാഞ്ഞടുത്തത്തണമെങ്കിലോ,
ലതകളീക്കൊച്ചു 'നാണൊകുണങ്ങി'കൾ
തളിരടുത്തൊന്നു താളത്തിലാടണം.
ഉലകിലേതിനുമുൽക്കഷ്ടങ്ങളോ
കിസലയങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കു മംഗളം!

തളിരുകൾ

അനഘമോഹനശൈശവമാധുരി-
യുടെലടുത്തോര നിങ്ങൾക്കു മംഗളം!
ഷണികജീവിതസൗന്ദര്യലോലരാം
മലരകളല്ല, നിങ്ങൾതാൻ ധന്യകൾ.
കരുദിനംകൊണ്ടു താഴെവീഴേണ്ടത-
ല്ലമയാകിന നിങ്ങൾതൻ ജീവിതം.
നിരപമാനമേകുന്ന പല്ലവ-
നിരകളെന്നന്നു, മാകുടകളോം.
തളിർമുളയ്ക്കാത്തതെല്ലാം ഷഡോന്മുഖം,
തളിർപൊടിക്കാത്തലോകം തമോമയം,
തളിരുകൾനെയ്യു ചായത്തിൽമുക്കിയ
പാമശക്തിയ്ക്കു നാമൊന്നുകൂപ്പുക!!

മച്ചിപ്പശു

“പെരുകി,ല്ലിവളെ ഞാൻ കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളാം തമ്പ്രാ,
ചെറുതേ തീറിപ്പോരി മച്ചിയേ വളത്തേണ്ടോ!....”

അന്നൊരുമദ്ധ്യാഹ്നത്തി, ലെന്റെ ഗോശാലയ്ക്കേക -

പുണ്യവിഗ്രഹമായ ‘വെള്ളാച്ചി’പ്പശുവിനെ;

ദ്രുവിലേയ്ക്കിറങ്ങിയ ക്രമധേനുവെണോണം

ലാവണ്യമുടൽപൂണ്ടൊരൻ ജീവിതാനന്ദത്തെ;

സാതപിക്വപ്രഭചിന്തം സ്നേഹദീപികപോലെ

പേന്തുവെൻ മുൻപിൽത്തഞ്ചുമെശ്ചെത്തിടമ്പിനെ;

താടയ്ക്കു തടവിയും ചൊരിഞ്ഞും മരതകം..

മൃടീയകുറുകളുമ്പേകിയും ഞാൻ ലാളിയ്ക്കും;

തൊഴുത്തിൻ തൃശ്ശൊത്തൊരു കാളമേഘത്തേപ്പോലെ

തൊഴുകെകയോടെനിന്നു പായൻ പാകയാൽ:—

“പെരുകില്ലിവ,ളിങ്ങു തന്നേരെ തമ്പ്രാ! കഷ്ടം!

ചെറുതേ തീറിപ്പോരി മച്ചിയേ വളത്തേണ്ടോ!”

കാലനേക്കാണുംപോലെ കാതരാഷ്ട്രിയം ധേനു

ശ്രീലസൽകണ്ഠംപൊക്കിനോക്കവേ ഞാനോതിനേൻ:—

“പെരുകില്ലെങ്കിൽ ‘ചാമ’ന്നൊന്നിനാണിവരും?.....അയ്യോ

തരുകില്ല ഞാൻ മാംസംതീനികൾ,കൊൻതകത്തെ.”

മാമകവാക്യമേവാ കേൾക്കവേ നൈരാശ്രിതാൽ

‘ചാമ’ന്റെയപേക്ഷയ്ക്കു തൽക്ഷണം സാവരൂപോൽ.

തളിരുകൾ

മൈയണിനേത്രങ്ങളാൽ വീണ്ടുമെൻനേരേനോക്കി
 മൗനഭാഷയിലെതോറ ചാല്പയായ് മിണ്ടാപ്രാണി.

* * * *

എട്ടു 'പൊന്നോണ'ങ്ങൾക്കുമുമ്പല്ലോ 'വെള്ളച്ചി'യെ
 ഒത്തുപുത്രിയാൽ ഞാനിങ്ങോടുകൊണ്ടതു, പക്ഷേ,
 പൊതില്ലവളെൻറ ഭാഗ്യഹീനതയാവാം,
 മറുവല്ലോരും വാണിക്കൊണ്ടുപോയ് വളഞ്ഞകിൽ!
 കാമനക്കിടാചാനു ജാതമാകണമെൻറ
 പ്രേമരൂപിണിയെങ്ങു ചാല്പി+1, മതേചേണ്ടു,
 പാൽക്കടലൈതാടുവാൻഞാൻ. യോഗ്യനല്ലെങ്കിൽ, മറ്റൊ
 രാൾക്കിവരും 'കറവെപ്പ'യാവണമത്രേ ചാല്പ
 തനകൾതനിക്കെന്തേകിയീല്ലെന്നാചേതേ?
 നന്മയിൽ സുഖം പുണ്ടു വാഴ്ത്തേ താതന്നിഷ്ടം!.....
 നല്ലനാൾകഴിയവേ നാട്ടുകാരനൊരാൾ
 നായരൻ തക്കതിന്നു നല്ലതുപ്പിക ചൊല്ലി
 "പോകുക. സുഖമായിജീവിക്കുകമേള!"— ഞാ-
 നേകിയെന്നാനന്ദത്തിൻകണ്ണസൂത്രമാക്കച്ചിൽ
 ഞെപ്പഴേല്ലവളെന്തിനാണാവോ, മമപാദം
 നക്കിനാൾ - കരുണാർമായൊന്നുകടാക്ഷിച്ചാൾ.
 പ്രാണഭീതിയാലോരുകമ്പിതാംഗിയാൽനില്ക്കും
 കേവലവെനയിച്ചുകൊണ്ടോതിനാനയാൾ വീണ്ടും:—
 "കൂറനാമൊരുമുരിയുണ്ടെൻറ തോട്ടത്തിലോ
 ഷീററിധാരാളം—ഞാനീമച്ചിയേ മാതാവായ്ക്കും!....."

* * * *

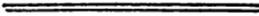
കാലത്തിൻ വെള്ളപ്പുഴുവാകിയ പകലിന്റെ
 ലോലകണ്ണത്തിൽ രാവിൻകുത്തി വീണുനേരം;
 പാതിമദിക്കിൻ ശുഭ്രവസ്ത്രത്തിൽ തെരിച്ചതാം
 രക്തമല്ലവും വാറിയുണങ്ങുന്നതിൻമുൻപേ
 ഈവെള്ളക്കുരിമ്പടാപോലൊരു പശുവിൻതോൽ -
 ലാസ്യവും കെട്ടിത്താങ്ങിയ നന്നാരത്തിയിലയ്യോ,
 എൻമന്ദിരാപാന്തത്തിലുള്ള പാതയിലൂടെ
 വന്നിതച്ചുണ്ഡാലന്മാർ—‘ചാമ’ന്റെ കമാരന്മാർ
 “എങ്ങുപോയെടാനിങ്ങു?—” അങ്ങനെയൊരുചോദ്യം
 ചെന്നിൽനിന്നവരുടെനേർക്കുടൻ പറഞ്ഞതി.
 ചൊല്ലിനാരവരതോചാരിതാമൃത്തിൻമഴ -
 വില്ലൊളിച്ചുവെത്തോടെ,.... “തമ്പ്രാന്റെ.... മച്ചിപ്പള്ള!....”
 ഇരവിൻതിരശ്ശീല പിന്നെയും വീണ്ടുകഴു,
 മീരുട്ടുവെളിച്ചുവുതമ്മിലുണ്ടാവാം ബന്ധം.
 നാലുതുപ്പിക—തപ്തഃശാണിതഗന്ധംപൂണ്ടു
 നാലുതുപ്പിക—ഹന്ത! ശാന്തമേ ശാന്തം പാപം!

മാക്കില്ല

(കാകളി)

ആചരില്ലൊന്നു മാക്കാനെനിക്കിന്നു
മോമനേ! നമ്മൾതന്നാദ്യസന്ദേശം.
അന്നത്തെയാദിത്യദേവനഷ്ടിയിലീ
മന്നിനെ മന്ദം തഴുകിയുണർത്തവേ;
നാണിച്ചുനില്ക്കും നവോദയകരപോലുള്ള
നാനാസുമങ്ങളെക്കെട്ടിപ്പുണരുന്നവൻ,
ആരാമവേദിയിലാനന്ദമത്തരാ
യാരമൃദംഗങ്ങളാഞ്ഞടുത്തിടവേ;
പിച്ചി, തൻമാറിൽക്കുരുത്ത പൂഞ്ചെപ്പുകൾ
പച്ചവില്ലീസാൽ മാർക്കാൻ ശ്രമിക്കിലും,
രാഗപരവശനാകിയ മാരുതൻ
വേഗമതൊന്നുവലിച്ചു നീക്കീടവേ;
അന്നൊരു സുപ്രഭാതത്തിലല്ലീ, നമ്മ-
ളന്വ്യാപ്യമാദ്യമായ് ദർശിച്ചതോമലേ!
മാറത്തൊരാറാത്തു മാറിത്തഴയുന്ന
'കൊച്ചുമുവാണ്ട'ന്റെ ചോട്ടിലായങ്ങനെ,
കാലേകളിച്ചിറന്നായകാർക്കന്തളം
മാലേ പകത്തും വിടത്തുമുണക്കിയും,

കങ്കണകപാണപ്രതിധപനിപോലൊരു
 ശൃംഗാരഗാനമിടയ്ക്കിടെ കൃഷിയും,
 ചൊന്നൊളിച്ചുണ്ടു പുലരിക്കു തുല്യമെൻ
 മംഗളേ, നീ നിന്നതിന്നുമോക്കുന്നു ഞാൻ!
 കണ്ടുളംചാത്തിയ കണ്ടുളങ്ങളുതൻ
 മഞ്ജുളകാന്തി കലന്നു കൺകോണിനാൽ:
 ലജ്ജാവനമുയാണെങ്കിലു, മെന്തിനോ
 വിദൂതംചെമ്പിപ്പിടഞ്ഞ കൺകോണിനാൽ:
 എൻനേക്കു നീട്ടിവലിച്ചുതൊടുത്തൊരാ
 നിമ്ബലരാഗാദ്രമാകിന നോട്ടവും;
 അന്ധകാരത്തിലൊളിക്കുന്ന മിന്നൽപോൽ,
 ബന്ധുരേ; നീയങ്ങു മിന്നിമാഞ്ഞതും,
 മൽപ്രേമസാമ്രാജ്യരാണിയായ് നിന്നെങ്ങാ-
 നുറപ്പുവിലാദ്രമായന്നു ദർശിച്ചതും,
 ഇല്ല—മറക്കില്ലേരിക്കലു, മോമയ്ക്കു-
 തല്ലാതെ മറുവല്ല വാസന്തികോത്സവം!

കാത്തിരിക്കയാ

ദേവ,ഞാൻ ദശിക്കയാണിപ്പൊഴും ഭവദീയ
ഭാവസുന്ദരമായ നാടകം മഹനീയം.

ആരിതു ചമച്ചതീമോഹന നാട്യശ്രോ,
മാരിഹ വിരചിച്ചതീ രമ്യപത്മാത്തലം?
രണ്ടഭാഗത്തായ് സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ കൊളുത്തിയ
രണ്ടുദീപികകളാൽ പൂണ്ണശോഭിതം രംഗം.
ചെങ്കനൽപ്രഭചേന് സുപ്രഭാതവും,മണി-
ത്തങ്കകാന്തിയിൽ മുങ്ങും മംഗളസംയാഹനവും;
തളിരും താതും ചൂടിയൊടുങ്ങുന്ന പൂവാടിയും,
കുളിരും സുഗന്ധവും പൂശിയോരിളംകാരും;
ഉണങ്ങിക്കുരിഞ്ഞതാം കന്നിന്റെമുമ്പിൽക്കൂടി
കുണങ്ങിക്കുതിച്ചൊടും കാനനപ്പൂഞ്ചോലയും;
കടലും കാടും നീലമാമലകളും, വിണ്ണിൽ
വിടരും സ്നേഹോജ്ജ്വല പഷ്പസഞ്ചയവും ഹാ!....
സത്യദീപമേ,തൊഴാം! നിമ്ബം നിരവദ്രം
നിത്യസുന്ദരതനെയീരംഗവിധാനങ്ങൾ!!
(അല്ല,ഞാൻ വിമഗ്നിക്കയ,പ്രതിനെനിക്കേതു
മില്ല സാമത്വം,സപാമിൻ സദയം ക്ഷമിച്ചാലും!)
അക്ഷമം കഥാഗതി കാണുവാനിച്ഛിച്ചേൻ ഞാ-
നിക്കുണുവൻ,യിങ്ങു കിട്ടിയില്ലൊരു തൂമ്പും.

സംഭവബഹുലമാണെപ്പൊഴും രംഗം, പക്ഷേ
 സംഭവിച്ചതു സർവ്വം നിപ്രകർമ്മങ്ങൾമാത്രം.
 വാശിയും വക്കാനവും ഹിംസയും സ്നേഹാഭാസം-
 പൂശിയ വാക്യങ്ങൾതൻ വൻപതിച്ചയോഗവും,
 കോപവുമന്യയയും സ്വാർത്ഥവും ദാരിദ്ര്യത്തിൻ
 താപവും മദത്തിൻ മോഹം മാറാത്ത മതഭ്രാന്തും;....
 ശോചനീയമാണേതു, മെപ്പൊഴും മരണത്തു
 നീചപാത്രങ്ങൾ മാത്രം—മനോരമ കഥയാവോ?
 ധർമ്മത്തിൻ പ്രസംഗമാണെപ്പൊഴും, ആത്മാർത്ഥമാം
 കർമ്മമില്ലാത്തും, പ്രശംസാർത്ഥപ്രകടനം.
 ആദർശമാദർശമെന്നേവരും ജല്ലിക്കുന്നി,
 താദർശമാവാക്കിന്റെ നർത്ഥമാണാവോ കഷ്ടം!
 ഉത്തമന്മാരാം കഥാപാത്രങ്ങൾ ചില, 'രിതി-
 പൂർണ്ണ'ത്തിലില്ലേ ദേവാ, വന്നതില്ലവരാരും.
 സത്യമഹിംസയും നീതിയും കാര്യവും
 നിത്യശാന്തിയുമിങ്ങു വേദിയിലണഞ്ഞീലാ.
 ഇപ്പൊഴിപ്പൊഴിഞ്ഞെത്തുമെന്നുതോന്നീടും ഗുണ-
 ബുദ്ധികളുവർ, പക്ഷേ കാണതില്ലല്ലോ കഷ്ടം!
 പാവനോജപലസ്നേഹമെ, ഞങ്ങളു സാഹോദര്യം?
 കേവലമണിയായ്ക്കുളളിചാണവരെന്നോ?
 ഏതുമില്ലവസനമൊന്നിനും, തവകലാ-
 ചാതുരി പരിണാമഗുപ്തിയിൽ വിജയിച്ചു!
 കാണുന്നതെല്ലാം വെറുമപ്രതീക്ഷിതമെങ്കിൽ
 കാനേണ്ടകഥാഭാഗമുഹിച്ചിട്ടെന്തേകാർത്ഥം?

തളിരുകൾ

ഇമ്മട്ടിലിനിയും ഞാനീപ്രഭുനത്തിന്റെ
ധർമ്മസാഹചര്യത്തിനു കാത്തിരിക്കുകയാം സപാമിൻ!
തിനയെ നശിപ്പിച്ചു നന്മയേക്കാലോലിപ്പാൻ
ചിന്മയാ, ഭവാനൊരു 'നായക'നായേപറരൂ!!

(ഗാഥ)

പോരിക പോരിക ഹേമന്തചന്ദ്രിക
 കോരിച്ചൊരിയുന്നോരാതിരേ, നീ.
 താവക മഞ്ജീരശിഞ്ജിതം കേൾക്കുവാൻ
 ലാവണ്യപുഞ്ജങ്ങൾ കാത്തിരിപ്പൂ.
 പാരിടം പാലാഴിയാവതു കണ്ടുവാൻ
 താരണ്യധാമങ്ങൾ കാത്തിരിപ്പൂ.
 സുപ്രസന്നോജ്ജ്വല സുന്ദരഗാത്രികൾ
 സുപ്രഭാതത്തിൽ കളിച്ചൊരാളി,
 അഞ്ജനചന്ദന കങ്കമാദ്യങ്ങളാൽ
 മഞ്ജുവദനത്തിൻ കാന്തിയേററി,
 ശുഭ്രവസനങ്ങൾ ചാത്തിയുമാനന്ദ-
 വിഭ്രമപൂണ്ടും വിളങ്ങിടട്ടെ!
 മുറത്തു മുറിവളരുന്ന മല്ലതൻ
 മൊട്ടുകൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചിടുമ്പോൾ,
 കാമൽക്കിടാങ്ങളെ 'മാനോടുചേത്തോരോ
 തേനൊലിച്ചാവുകൾ നോക്കിനില്ലേ;
 നീലനഭസ്സിൽനിന്നാരോ നിരന്തരം
 പാലൊളിച്ചു കത്തിർ തുകിടുമ്പോൾ;

2*

തളിരുകൾ

ചാണകാതേച്ചുമഴുകിയ മുറുത്തു
മാനിനിമാരെല്ലാമൊത്തുപേരും!
താളംപിഴയ്ക്കാത്ത ഗാനവും ലാസ്യവും
ചാലവേമേളിച്ചു നൃത്തമാടും!
വെള്ളിത്തലമുടി കെട്ടിയവാളുകൂ,
മുളളംതെളിഞ്ഞതു കേട്ടുനില്ക്കും.
മായാത്തമാരിവിൽപോലെ മനോഹര-
മായി വിളങ്ങുമാരംഗമുപ്പാൾ.
പാതിരാപ്പുകുളും പാവുണചന്ദനം,
ഗീതവും, ലാസ്യവുമാനന്ദവും!....
കോരിത്തരിപ്പിക്കുമൊരൊരുമാരമ്യ
കേരളീയോത്സവമെന്നമെന്നം.
പോരിക പോരിക ഹേമന്തചന്ദ്രിക
കോരിച്ചൊരിയുന്നോരാതിരേ, നീ!!

കരിയില

ഉഴിതൻ നെടുവീപ്പൊ
നേല്ക്കുവേ തൈറ്ററിങ്ങ
പാഴിരുമണ്ണിൽ വീണ
ശുഷ്കപത്രങ്ങൾ ഞങ്ങൾ

മൃത്യുവിൻമുഖം കണ്ടു
ഭീതരായ് തല്ലാദത്തിൽ
സതപരം പതിച്ചോര
ശുഷ്കപത്രങ്ങൾ ഞങ്ങൾ

പാരുചെഞ്ചായംതേച്ച
പല്ലവങ്ങളായ്ഞന്നെ
ഭൂതരങ്ങളിൽനിന്നു
താഴെവന്നവർ ചിലർ:

താരുണ്യം മരതക -
ഭംഗിയിൽ മുങ്ങിക്കവേ,
യാരുമേകാണാതിങ്ങ

വീണവരത്രേയന്മാർ:
വാൽകൃഷ്ണചിഹ്നം
വിളർത്തുഗാത്രത്തോടെ

ധാത്രിയിൽ നിപതിച്ച
സോദരർ മറുജീവർ.

ഏതവസ്ഥയിലാട്ടെ
 താഴെവീണവർതമ്മി,
 ലേതുമി,ല്ലസമതപം,
 ശൃഷ്ടപത്രങ്ങൾ സർവ്വം
 എന്തിനീച്ചുഴലിക്കാ-
 റാങ്ങളെവീണ്ടും വാഴ്ത്തി
 യന്തരീക്ഷത്തിൻ മണി
 മാറിലേയ്ക്കു യത്തുനന്ദ?
 ഇല്ലതില്ലല്ലംപോലു-
 മാഗ്രഹ,മെങ്ങൊക്കിങ്ങൊ-

രല്ലുചില്ലതുതന്നെ
 യല്ലല്ലിയടികാമ്യം?
 അന്യനു കുളിരണി
 ധായകൾദാനംചെയ്ത
 പുണ്യമാണസ്മാദുശ
 : ക്കാശ്രയമിനിമേലിൽ
 ഉച്ചത്തിൽ വസിച്ചൊരാ
 കാലത്തു സപര്യകുണ്ടൊ-

രച്ചനീമതപങ്ങളി
 ഞങ്ങളുമേ കാണാനില്ല
 വണ്ണവിഭമങ്ങളും
 വാടമർമ്മരങ്ങളും
 നിണ്ണയമിവിടത്തിൽ
 മാറാറാലിക്കൊള്ളാറില്ല

ഇല്ലയ:പതനത്തി
നിന്ദിനിയചകാശം
പുല്ലണിത്തിരുമാറിൽ
തായതാൻ താങ്ങിക്കൊള്ളും
ഏങ്ങുനിന്നുണ്ടായവർ ഞങ്ങളെ
ഉമണ്ണിൽത്തന്നെ
മുങ്ങിയക്ഷയാനന്ദ
മാസപദിക്കട്ടേ വേഗം
ഇല്ലിതിൻമീതേമോഹ,
മെങ്ങൊതൻ ജഡംവല്ല-
പുല്ലിനോ പൂവല്ലിയ്ക്കോ
ശക്തിനല്ലിയാലായി!

ദീനരോദനം

(കാകളി)

“കൈകാലുടലും തളുരുന്നിത്തോറവും
പൈകൊണ്ടു നില്പാനരുതെന്നിരിക്കൊടുമേ!....”

തൃഞ്ചൻപാമ്പിലേ മാവിന്റെ തൃഞ്ചത്തു
തഞ്ചിയോരട്ടിവ്യകാകളി പിന്നെയും,

മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടിടുംമട്ടിലമ്മന്ദിര-
കൂറ്റന്റെയുള്ളിച്ചുദിച്ചുയരുന്നതേ.

ശോകമയമ‘കുലേലവൃത്തം’കേൾക്കെ
യിലോക ചിത്തമഴലാലിരിണ്ടുപോയ്.

“കൈകാലുടലും തളുരുന്നിത്തോറവും
പൈകൊണ്ടു നില്പാനരുതെന്നിരിക്കൊടുമേ!....”

വായിക്കയാണൊരുബാലിക,യച്ഛന്റെ
ചാരത്തിന്നു ‘ദേശം’ കഥാമൃതം.

കണ്ണുംമിഴിച്ചുങ്ങരിക്കിലിരിച്ചതു
ണ്ടെണ്ണവിള,കരു ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കുവാൻ.

നാരായണേതി ജപിച്ചു,മിടയ്ക്കിടെ

“ദാരിദ്ര്യമയ്യോകടുപ്പ,”മെന്നോതിയും

അന്തിയണിയിച്ച ഭസ്മക്കുറിയുമായ്

അന്തികേ വാഴുന്നിതച്ഛൻമഹാപ്രഭു

അർത്ഥംഗ്രഹിയാത്തൊരദ്രേഹമർത്ഥവാൻ

മുക്തിക്കുവേണ്ടി, പ്പുരാണം ശ്രവിക്കയാം!....”

വായനനിർത്തി കമാരി—ജനകനു
ലോജനത്തിനുള്ള 'കൃത്യസമയ'മായ്.

* * * *

“കണ്ണുകാണാത്തൊരീ, പ്രാവത്തിനിത്തിരി
ക്കഞ്ഞിതരണമേ,യെൻ്റെപൊന്നച്ചനെ!”

കേൾക്കാം പടീക, ലിരുളി, ലൊരുചെറു-
വാക്യം—വിശപ്പിൻ്റെ ദീനനിവേദനം.

ആമെങ്കി,ലസുകാരത്തിലൂടങ്ങോട്ടു
നാമൊന്നുനോക്കുക—കാണാം ദരിദ്രത.

അസ്ഥിയുംതോലുംവെറുമൊരു കീറിയ
വസ്ത്രത്തിനുള്ളിൽമാച്ചൊരപ്പട്ടിണി,

പൊട്ടിയ ചട്ടിയുംകയ്യിൽപ്പിടിച്ചതാ
നിലുയാണാശതന്നാകുടന്നത്തിനാൽ.

“അച്ചനേ, വയ്യാതെയായേ.....”തുടന്നിതാ
ബീഭി,കൃത്യതൻ“ജീവിതസ്തുത്യ”പാരായണം.

“ആരൊടാപട്ടീപടിയ്ക്കും,”ലാവിത്തവാൻ
പാരം കയത്തൊന്നു ചീറിയടുക്കയാൽ

കൂരിരുൾ പെടൊരാ,ദീനസുപരത്തിനു
നേരേ പടിവാതിൽ കൊട്ടിയടയ്ക്കുയാൽ!

* * * *

മുക്തിക്കുവേണ്ടി, പ്പുരാനം ശ്രവിച്ചോരു
മന്ത്രി!നീയാട്ടിയോടിച്ചു-‘കമോല’നെ.

പൂജോഴി

താരണിത്തല പൊക്കി.

ശുക്രതാരത്തേ നോക്കി
പാര, മാനന്ദത്തോടെ
കൂവുക പൂജോഴി, നീ!

കൂരിരുക്കരിമ്പടം

പുതച്ചു കിടക്കുന്ന
പാരിടം സുഷുപ്തിവി-

ട്ടുനൊന്നാണരുവാൻ,

പൂർണ്ണഗിഗമധുടിതൻ

പൂജവിരത്തടം പനീർ-

പൂവുപോൽ തുടുപ്പാൻ

പുഞ്ചിരിപൊഴിക്കുവാൻ,

ഘോരമാം തമസ്സിന്റെ

തലകൊയ്തുവാൻ, ധർമ്മ-

ധീരനാംപകലിന്റെ

പൊൻജയക്കൊടി നാട്ടാൻ,

താരണിത്തലപൊക്കി

ശുക്രതാരത്തേ നോക്കി
വീരകാഹളം വീണ്ടും

വിളിക്കൂ ഭവാനു ഭവഗം!

പുല്ലുനീച്ചരകൾക്കും
 മണിമാളികകൾക്കും
 തുല്യമായ് പ്രഭാവത്തിൻ
 സുപ്രകാശത്തെ നല്ലാൻ,
 അന്ധകാരത്തൊടൊപ്പ
 മുഴിഞ്ഞാചസ്യമു,
 മന്വാനന്ദയാലോക -
 തത്തുചെന്നാളിക്കുവാൻ

ഏങ്ങെങ്ങു മുന്മേപ്പുമു
 മോജസ്സു വിതയ്ക്കുന്ന
 ധന്യനാം പകലോന്റെ
 പള്ളിത്തേർ പറഞ്ഞാൻ,
 സാത്വിക പ്രകാശത്തെ
 കാത്തുകാത്തിരിക്കുന്ന
 ധാത്രിതൻ രോമാഞ്ചങ്ങൾ
 കാനനബാഷ്പം തുകാൻ,
 കർഷ്കർഷ്കത്രത്തിന്റെ
 താഴികക്കുടമാം നീ
 ഹർഷഭായകം ധീര -
 കാഹളം മുഴക്കുക!

പാവകർമ്മക്കൾക്കു നിൻ
 പാവനശഃഖധനി
 ശാപമായ്തീർന്നാലേതേ
 സേവനം തവ ധർമ്മം

തളിരുകൾ

താമസഗുണത്തിന്റെ
തണലിൽ തഞ്ചുനോര
കൂമനം നരിച്ചീറ്റം
നീരസം ഭാവിച്ചാലും,
നൂതനസ്തേഹോജ്വല
കാന്തിതന്നാവതാരം
സാദരം ഭവാനന്ധ -
ലോകത്തെച്ചിയിക്കൂ!
പാരിനെ പ്രകാശത്തിൽ
കാണുവാൻ ചൊല്ലും ത്യാഗോ -
ഭാരമാം തവധന്യ -
ജീവിതം ജയിക്കട്ടെ!!

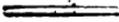
കൈതൊഴാം!

(കാകളി)

കൈതൊഴാം സൗഖ്യസാരസ്യസ്വപമെ!
 കൈതൊഴാം ഭാരതലാഗ്യാവതാരമെ!
 ത്രാഗൈകമൃത്തികളാകിയോരമ്മഹാ-
 യോഗികൾക്കും കണ്ടുകിട്ടാത്ത ദേവനെ,
 ചേദേതിഹാസ, പുരാണ, കാവ്യാദികൾ
 സാരം വാഴ്ത്തുന്ന നിർവ്യാണലോലനെ,
 പൃഥ്വീവനത്തിലെ വല്ലഭീവല്ലികൾ
 ചെമ്മു പുണനോരു മന്ദാരശാഖിയെ,
 ആനന്ദബാഷ്പംനിറഞ്ഞ നേത്രങ്ങളാൽ
 ഞാനിതാ കാണുന്നിതെൻ മുഖിലെപ്പൊഴും!
 നീലനിരംപുണ്ട നീരദത്തുണ്ടി,ലാ-
 ബാലന്റെ കാമുകളേബാകാന്തിയും;
 പീലിനിരത്തി നിന്നാട്ടുന്ന കേകിയിൽ
 പീലിത്തിരുമുടി കെട്ടിയ ഭംഗിയും;
 ചെന്താർദളങ്ങളിൽ, നീണ്ടിടംചെട്ടൊരാ
 ബന്ധുരലോലവില്ലോചന ശോഭയും;
 മന്ദം വിരിയുന്ന മല്ലികപ്പുവി,ലാ-
 മന്ദസ്ഥിതത്തിന്റെ മഞ്ജുമാധുര്യവും;

തളിരുകൾ

നേരവിടൻ വിലസുന്ന ചെമ്പനീർ-
 ത്താരിലാ നിസ്തുല നിശ്വാസഗന്ധവും;
 താരണിക്കൊന്നതൻ കൈകളിൽ, ലഭിച്ചു-
 ബാലന്റെ പൊൻമണി കിങ്ങിണിജാലവും;
 ചുളുവു ക്ഷങ്ങളിൽ വിശൈലകവന്ദ്രമം
 കോലക്ഷണിന്റെ മാദകഗീതവും;
 മഞ്ഞപെയിലിൽ കളിച്ചു മരങ്ങൾതൻ
 മഞ്ജു കൈത്തണ്ടിലാപ്പിതാബരാഭയം;
 ചന്ദ്രകലൻ വഴനച്ചുടിച്ചുടെ
 ചെന്തളിർ തോരുമപ്പാവന പാദവും;
 ഞാനിതാ പിന്നെയും പിന്നെയുമാസപദി-
 ച്ചാനന്ദപൂർവ്വകം കോരമയിർക്കോരകയം!!
 വൃന്ദാവനങ്ങളും ഗോപികാവൃന്ദം
 മെന്തും ലസിക്കുന്നൊരൻ മാതൃഭൂമിയിൽ;
 ഏങ്ങോ നിറഞ്ഞു മറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നിതാ-
 മംഗളശ്യാമള കാമകളേബരൻ.
 ജന്മാവകാശങ്ങൾ വീണ്ടെടുപ്പാൻ പാണ്ഡു-
 നന്ദനന്നു തേർ കൂട്ടിയസാരമെ!
 വീണ്ടുമിബ്ഭാരതഭൂമിയിൽ സംഗരം
 വേണ്ടിവന്നാൽ ഭവാൻ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളണേ!
 കൈതൊഴാം സൗന്ദര്യസാരസ്യസപമെ!
 കൈതൊഴാം ഭാരതഭാഗ്യമെ!!

പിന്നെയും ശക്തനായാകയാ തകരുകയും,
 മെനന്നീ വിശ്വാസത്തിൽ കോവിലിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കൂ!
 വാണിജ്യേന്ദ്രത്തിൽ വാണിടം സന്ധ്യദേവി
 ചാരുകുമാരിമാടുന്നാരാ മുറ്റത്തുനിൽ,
 പാണിപങ്കു ചുറ്റിക്കമ്പിട്ടു രജനിയം
 ഹിനജാതയിലനുരക്തനായ് പകൽനില്ലെ;
 അന്നൊന്നിയിൽ—അല്ലേ?—കാത്തു നോക്കുക നിത്യ-
 നിമ്നൈ! നാംതമിലുള്ളൊട്ടുത്തേസ്സുമാഗമം.
 ആ ഭക്താലയോപാന്തമാർത്തിലുടൽപൂണ്ട
 മാദകസൗന്ദര്യംപോൽ കണ്ടു ഞാൻ ചെതിയെ.
 കേവലമാകുപിത മായാരാസ്സുദശന-
 മീവിധം തളിരിട്ടു നാദംകേനാദം വളർന്നല്ലോ!
 നായരീഴവഭേദമേതുമേ ചിന്തിക്കാതെ
 മായികാദന്താൽ നാമന്യോന്യമാകുപിച്ചു.
 ജാതിയും സമുദായമേന്മയും ചോദിക്കാതെ
 ജാതാനുരാഗം നമ്മളന്യോന്യമാരാധിച്ചു!
 എന്തിലപരാധം, പ്രേമപൂജയിൽപ്പാല-
 മന്തന്നാന്ത്യജഭേദമന്തരംഗത്തിന്നുണ്ടോ?
 'ദോഷമില്ലാകാ'മെന്നു ഹൃദയം കല്പിക്കുമ്പോൾ
 'ദോഷമാണ്ണു'മെന്നു ജിഹ്വയോ ജല്പിക്കേണ്ടു?

കൂരമിസ്സുദായം സൃഷ്ടിച്ചു ഭൂരാചാര-
കാരിരവഴികൾ നാം തകർത്തമതിയാവൂ.
വാനിടം പൊടിഞ്ഞിങ്ങു വീഴട്ടെ, വിശാലമാ
പാരിടം പാരാവാരമച്ഛത്തിലടിയട്ടെ;
എങ്കിച്ചുമൊരു സുദിനത്തിലീയനരാഗ-
മകണത്തിലേ മുല്ലപ്പന്തലി ലരങ്ങേറും!

നരകവും കലപ്പയ്യും

നരകവും, കലപ്പയ്യും തോളത്തു, പാളത്തൊപ്പി -
 തലയിൽ, വെറുമൊരു കീറമുണ്ടരകെട്ടിൽ!.....

പോരുമേപോരും, വേഗം പോകുക മുൻപോട്ടേയ്ക്കി-
 പ്ലാരിന്റെ പൈദാഹത്തോപ്പാക്കുവാൻ കൃഷീവലം.
 താപകനിയോഗത്തെ കണ്ണത്തിൽ വഹിച്ചതാ
 കേവലാനന്ദകൊടുവു നിൻശക്തി—മൂരിക്കട്ടൻ.

പട്ടിണിക്കുടിലിൽ നീ
 കിടന്നില്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ
 പട്ടണിവിരിപ്പിന്മേൽ
 ധനികനുണ്ടോ സ്ഥാനം?
 കുരിശുറയും ചുറ്റി
 കണ്ണീർ വീഴ്ത്തണംവാനം
 ധരയേ പ്രീണിപ്പിക്കാൻ -
 പച്ചപ്പട്ടുടുപ്പിക്കാൻ!

കൈപ്പിൻ ദാനക്ഷതമോ മേദിനി നിന്റെ
 യുഴവിൻഗീതം കേൾക്കെ കോരമയിർക്കൊള്ളാറില്ലേ-
 വാടലപ്രഭുവിനും പൈങ്കിളിവാടത്തത്തി-
 പ്ലാടുമ്പോൾ ഭവാനുടെ ഹൃദയം കുളിക്കില്ലേ?
 വേർപ്പുതുളികൾവേഗം വിതക്കൂ, വിളഭൂവിൻ
 വീപ്പുകൾ വീശും നീന്നെ വിശ്വത്തിൻ വിശദിപോൽ.
 താപകപരിശുദ്ധപാദമുദ്രയാൽ, പനർ -
 ജീവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ യ'പ്പതിനെട്ടിലച്ചകും'

ആത്മാഭിമാനം വിരമം പാരതന്ത്ര്യത്തോടു ചൊല്ലി
കാതമരക്ഷയ്ക്കായ് ഞങ്ങൾ ഉദ്യോഗം നേർന്നിരിക്കെ;
കലപ്പത്തഴിവേണ്ടും നിൻകൈകൾ സപതന്ത്രമാ-
യുലകിണേകീടുന്ന കാഞ്ചനക്കതിരുകൾ.

ഉൾക്കുളിരിയറുന്ന
വിത്തുകൾ വിതയ്ക്കാനും,
പുൽക്കൊടിത്തലപ്പിന്മേൽ
പുഞ്ചിരി വിടർത്താനും,
വിളനെയ്യകളെല്ലാം
കൊയ്യാനും മെരിക്കാനും
അലസന്മാരാം ഞങ്ങൾ
ഉദാക്ഷയം ശീലിച്ചെങ്കിൽ!!

ചാലുകും വിരയ്ക്കുന്നു, യുവത്വം വിളർന്നു
ചീത്തൊരീദാരിദ്ര്യത്തിൻ ത്രഷ്ണമാം മുഖം കാണുകെ.
ആവില്ല ഞങ്ങൾക്കൊക്കും ജീവിപ്പാനിനിമേലിൽ
താവക കരുണയ്ക്കിൻ കൈവേല കായ്ച്ചില്ലെങ്കിൽ.
കാലിതൻകഴുത്തിൽ മിന്നുന്നമണിയുതാ
വേലയ്ക്കു വിളിക്കുന്നുണ്ടങ്ങയ വീണ്ടും വീണ്ടും.
പോകുക കേദാരത്തിൽ പോരിനായ് ഭവാൻ രണ്ടാം
സീരപാണിയായ് ജയം നേടിയിങ്ങെത്തുവേഗം.
ചിശപ്പിൻമടിത്തട്ടിൽ ഭേദമില്ലാതെ സപ്തംകണ്ടു
കീടക്കുമീനാടിനു കണിക്കവെള്ള ധാന്യം!

“മാനുഷനൊരു ജാതി .
 മാനുഷനൊരു മതം
 മാനുഷനൊരേയൊരു
 ദൈവ?”....മെൻ നാടേ,പാട്ടു!
 മാമക മഹനീയ
 മാതുരാജ്യത്തിനേറൊ-
 രാമയ മശേഷവു
 മകരും ദിവ്യശേഷധം,
 ആദിശങ്കരാചാര്യ
 സപാമികൾക്കൊപ്പം മത്ത്യ-
 രാദരിച്ചാരാധിച്ച
 ശ്രീനാരായണഗുരു;
 ആന്ധ്രവുമുളുചിയു-
 മസമതപവും മൂലം
 ‘ഭ്രാന്തശാല’യാൽത്തീൻ
 ഭാഗ്യചക്ഷേത്രത്തിങ്കൽ,
 അദ്വൈതപ്പെരുമിന്റെ
 യക്ഷിയപ്രഭ വീശാ,
 നട്ടിവ്യൻ കത്തിച്ചതാം
 സ്നേഹവൃണ്മാം ദീപം,

തളിരുകൾ

നിന്ദമാം സമുദായ
 മാസവും നീക്കാനൊരു
 വന്ദമാം സാഹോദര്യം
 ലോലപാവന മന്ത്രം,
 “മാനുഷനൊരു ജാതി,
 മാനുഷനൊരു മതം,
 മാനുഷനൊരേയൊരു
 ദൈവ.....” മെൻ നാടേ, പാട്ട്!
 ഹിന്ദുവും ക്രിസ്ത്യാനിയും
 മുസ്ലീമും നിരന്തരം
 നിന്ദിച്ചു പരസ്പരം
 ഹിംസിക്കാതിരിക്കുവാൻ,
 മന്ത്രിനേ മതത്തിന്റെ
 ഭിന്നമുദ്രകൾ നീക്കി
 മന്ത്രിനായ്മാത്രം മന്ത്രിൻ
 കണ്ടു രൂപനായ്ത്തീരാൻ,
 ശാന്തിതൻ ശ്രീകോവിലിൽ
 സ്നേഹദീപത്തിൻമുന്നിൽ
 ശാശ്വതാനന്ദത്തിന്റെ
 ദേവനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ,
 നീചനീചമാം ജാതി-
 സ്തുൽയാൽ നരലോകം
 നാശഗർഭത്തിൽവീണു
 വിലയംപ്രാപിക്കാത്താൻ,

വശീയ വിദ്വേഷവും .
വണ്ണവിഭ്രമങ്ങളും
സ്വപ്നത്തിൽ വിരിമാരിൽ
നരകം നിർമ്മിക്കാൻ,
“മാനുഷനൊരുജാതി
മാനുഷനൊരുമതം
മാനുഷനൊരേയൊരു
ദൈവ .....”മെന്നതേധന്യം!

പഞ്ഞിയുടെ പാട്ട്

(കരോറമത.....)

“പരിശ്രമത്തിൻ മധുരഫലങ്ങൾ
പഠിച്ചെടുക്കാതെ,
ദരിദ്രഭാരത മിനിയുമീതേവിധ
മിരന്നു വാഴ്ന്നോ?...”

പടൻപൊട്ടി ചിരികളുതിക്കും
പഞ്ഞിയിൽ നീളെ
വിടൻവിലസും പഞ്ഞിക്കായകൾ
തുടൻ പാടുന്നു:

“കുതന്ത്രകത്വീത മദ്നഭരണം
പറന്നൊളിച്ചിട്ടും,
സ്വതന്ത്രസുന്ദര വിജയപതാകിക
വിണ്ണിലുയർന്നിട്ടും,

പരിശ്രമത്തിൻ മധുരഫലങ്ങൾ
പഠിച്ചെടുക്കാതെ
ദരിദ്രഭാരത മിനിയുമീതേവിധ
മിരന്നു വാഴ്ന്നോ?

ശരിക്കൊരൊന്നരന്ത്രറാണ്ടിനുമു-
ന്ധിരുട്ടിൽ വീണോരെ!

ദരിദ്രഭാരത സുതരെ! നിങ്ങൾ -
കണച്ചയില്ലെന്നോ?

കടുത്തകദനം കയ്യാമത്തേ
വലിച്ചു പൊട്ടിയെ,
തുടുത്തുവദനം പൂർ്യാശയ്ക്കും
പുലൻപോയ് നേരം.

ഉണയ്ക്കുന്നീക്കുക, സഹകരണത്തിൻ
വിശിഷ്ടധർമ്മത്തേ
പ്പുണ്യം നിജനിജ ജീവികനേടുക
നിൽനരേ, നിങ്ങൾ.

വരാമതിന്നായ് ഞങ്ങളുമങ്ങോ -
ട്ടിറങ്ങി മുന്നേപ്പോൽ
പുരാതനാർക്കുടംബമഹതപം
തെളിയിക്കുക നമ്മൾ.

കലപ്പനെയും പച്ചപ്പട്ടുകൾ
ജനിത്രീ യണിയട്ടെ,
ചെട്ടുത്തവസ്രം നമ്മൾക്കേകാൻ
കൈത്തറി പണിയട്ടെ! ;
പിറന്നമണ്ണിൻ പട്ടിണിപോക്കാൻ
കരങ്ങളുയരട്ടെ,
പിറന്നതാട്ടിൻ വിശ്രമസമയം
ചക്കുകൾ കവരട്ടെ!

സമതപസുന്ദരമൊരു നവഭാരത
മഹിംസയാൽ വേഗം

തളിരുകൾ

സമസ്തഗുണഗണ പൂർണ്ണിയേന്താൻ
ശ്രമിക്ക നാമെല്ലാം!”

കടന്നുകേരിപ്പഞ്ഞിയൊടൊപ്പം
പാടുകയായപ്പോൾ

വിടൻ മംഗളമഞ്ജിമ ചൊരിയം
പരുത്തിതൻ പുകൾ:—

“ജയിക്ക പാവന ഭാരതഭൂവേ!
ജയിക്ക മാതാവേ!

ജയിക്ക! സ്വാതന്ത്രപ്രാപ്ത മേകിയ
ദേവ! മഹാത്മാവേ!”
